

der ingen Tvivl om. Det er imidlertid ikke disse Ting, der skulle skille Forslagsstillerne og mig — jeg har her kun fremdraget det principielle Standpunkt — det, der derimod vil skille os, er Maaden, hvorpaa de isørigt ville lade denne Gave eller Hjælp tilflyde Medlemmerne. Jeg kan ikke erkjende, at Forslaget i Virkeligheden vil have nogen vidtrækkende Betydning, om en Mand, naar han er bleven 60 Aar, er Gier af 131 Kr. (En Stenme: om Aaret!) Nei, det ærede Medlem har selv opgjort, at det bliver Summen. (Suel: Det er en Feiltagelse). Det er ingen Feiltagelse, det ærede Medlem skal blot høre tilende, saa vil han finde, at det er rigtigt. Det bliver den Sum, som bliver Udbyttet af, hvad han indstøder mellem 15 og 22 Aars Alderen, naar det staar, til han bliver 60, og det vilde vistnok være det Eneste, man opnaaede, dersom man nu satte Lovforslaget i Kraft. Hvor uenig jeg end ellers kan være med det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage), deri er jeg enig med ham, at Folk paa 22 Aar ikke tænke paa at sikkre sig til Alderdommen, de tænke ikke paa Alderdommen og end mindre paa Døden, de to Ting tænker Ungdommen ikke paa. Den ærede Ordfører tager feil, naar han tror, at Folk vilde flyde ind fra det 22de til 60de Aar, det vil ikke ske, ialtsald kun undtagelsesvis, vi kjende Menneskene altsor godt til at tro, at de vilde strømme i Hob med Indstød til Kasseerne. Jeg er vis paa, at Enhver, der har Erfaring, vil give mig Ret i, at det er meget vanskeligt at faae Folk til at sikkre sig til Alderdommen. Amtsraadene have f. Ex. skillet meget gode Regler op for Alderdomsforsørgelse, men det er kun faa, der melde sig. Hvad vilde altsaa ske efter dette Forslag? Der vil ske det, at Alle, naar de blive 60 Aar, have en lille Giendom paa 262 Kr. For dem, der trænge til Hjælpen, er det meget lidt værdt; en Hjælp af 26 Kr. om Aaret ville ærede Medlemmer indrømme er Lidt for den, der ikke kan bestille Noget. (Afbrydelse). Ja! jeg gaar ud fra, at Forslagsstillernes Opgjørelse er rigtig, det maa de indestaa for. Altsaa, en Livrente paa 26 Kr. er altsor Lidt for dem, der trænge til den, og for de Mange, der ikke trænge til den, er det for Meget. Det er en Behreidelse mod Forslaget, at det netop, trods det store Apparat, det sætter i Bevægelse, ikke hjælper, hvor der skal hjælpes. Saaledes siger ogsaa Arbejderkommissionens Mindretal om et lignende Forslag af Flertallet, at det ikke vil hjælpe dem, der allermeest trænge til Hjælp. I den Henseende giver jeg Mindretallet Ret. Synes den ærede Ordfører dernæst ikke, at det er vel meget at sætte et saadant Apparat i Bevægelse for en saadan Hjælp, som for de Fleste ingen Betydning vil have og for Andre være unyttig, at hver Mand og Kvinde i Landet endog ogsaa skal have sin Bog hele Livet igjennem, og ligesaa mange Aar som de leve, ligesaa mange Gange skal Bogen sendes til Amtsforvalteren, og

ligesaa mange Opgjørelser skal der foretages; det forekommer mig at være et altfor, jeg havde nær sagt, voldsomt Apparat at sætte i Bevægelse for den Ting. Dette om selve Grundtanken i Affnit II.

Jeg kommer dernæst til Forsørgelsesanstaltens Indretning og Styrelse. Jeg skal indrømme, at det ikke er af de væsentligste Ting; naar man ellers er enig, bliver man nok enig om Maaden, hvorpaa det kan indrettes, men det er dog besynderligt at se en Direktion paa flere Medlemmer, af hvilke to udnævnes af Folkethinget og to af Landstinget. Nei! lad Rigsdagen angive Styrelsens Retning, men aldrig selv give sig til at styre og administrere i den Forstand, det turde være en god konstitutionel Grundstøtning, at det skal Rigsdagen ikke befatte sig med. Dersom det ærede Medlem er bange for, at der ikke skal være folkelig Styrelse nok, saa vil jeg trøste ham med, at naar vi først til at faae et saadant Forslag igjennem — naar jeg siger et saadant, saa mener jeg ikke et Forslag som dette, thi det vilde jeg nødig gaa ind paa, men man har nok forstaaet, at jeg billiger Grundtanken deri, at hjælpe den Del af Menneskeheben, der trænger til Hjælp — saa faae vi ogsaa nok en Forandring i Styrelsesforholdene. Dermed skal jeg ikke udtale noget Absolut mod den ærede Minister; thi jeg tror, at han kunde være villig til at gaa med til Mere paa dette Omraade end foregaaende Ministre; men efter hans tidligere Udtalelser kunne vi ikke vente hans Medvirning til den Slags Lovforslag som nærværende. Men faae vi en Regjering, som vil virke med dertil, lad saa Regjeringen faae Ansvar, og lad ikke Rigsdagen blande sig ind i Administrationsforhold. Det var § 2. De øvrige Paragrafer om Styrelsesmaaden og Indretningen har jeg heller ikke Meget tilovers for. Der findes f. Ex. 2 Gange deri kongelige Anordninger, og dernæst omtales der den aarlige Finantslov, som det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere rigtignok lægge vel store Byrder paa. Hvor god en Tro man end kan have til en Regjering, vilde jeg dog nødig have, at Foranstaltninger, der skal bestræffes, hvis denne Lov bliver gennemført, blive indførte ved fgl. Anordning. Have de ærede Forslagsstillere lagt Mærke til, hvilken uhyre Magt de derigjennem have givet Regjeringen til at ansætte Embedsmænd i Høbetal? De kunne dog ikke mene, at de 5 Direktører skal bestride med disse Bøger og gjennemgaa dem enkeltvis; men der skal naturligvis være et talrigt Kontorpersonale. Det kan Regjeringen ansætte isølge fgl. Anordning, lønne det, som den vil, ansætte saa Mange, den vil, og saaledes, som den vil. Saa stor en Tillid til den nuværende Regjering har jeg ikke og faar det neppe til nogen Regjering, at jeg vilde prisgave alt dette til en kongelig Anordning. Det er forresten ikke den eneste kongelige Anordning i